

הא דתניא "יחזור מיד" — רבי יהודה היא, הסובר שסעודת אירוסין אינה מצוה. הילכך, אינה דוחה תקנת חכמים דביעור.

והא דתנן "מבטלו בלבו" — רבי יוסי היא. הסובר שסעודת מצוה היא. ובמקום מצוה די בביטול דאורייתא.

וכדתניא: סעודת אירוסין — הרי היא סעודת רשות. דברי רבי יהודה.

רבי יוסי אומר: סעודת מצוה היא.

ומוסיפה הגמרא: **והשתא, דאמר רב חסדא:** מחלוקת זו אינה אלא **בסעודה שניה**. שכן דרך החתנים, שלאחר סעודת האירוסין הראשונה, הם חוזרים ומשגרים סבלונות [מתנות] לכלה, וסועדים שם שוב. ועל סעודה זו אמר רבי יהודה שהיא רשות.

אבל בסעודה הראשונה של האירוסין, לדברי הכל היא סעודת מצוה. אפילו תימא **הא והא רבי יהודה ולא קשיא** אם כן, לא קשיא כלל ממתניתין על הברייתא.

משום דהא דתנן "מבטלו בלבו" איירי בהולך לסעודה ראשונה.

והא דתניא "יחזור מיד", איירי בהולך לסעודה שניה.

תניא: אמר רבי יהודה: אני לא שמעתי שתהא חשובה סעודת מצוה, **אלא סעודת אירוסין. אבל לא סעודת סבלונות,** שהיא סעודה שניה.

אמר לו רבי יוסי: **אני שמעתי, כי בין**

החמץ שבגללם הן חוזרין לירושלים או לבתיהם, כדי לשורפם? —

רבי מאיר אומר: זה וזה [בשר קודש וחמץ] — שיעורו בכביצה. אבל בפחות מכך אינו חוזר לירושלים. אלא שורפו במקומו. וכן בחמץ, אין צריך לחזור בשביל פחות מכביצה, אלא מבטלו בלבו.

רבי יהודה אומר: זה וזה [בשר קודש וחמץ] — אף בכזית מהם הוא חוזר כדי לשורפם.

וחכמים אומרים: בשר קודש, חוזר לירושלים כדי לשורפו אף בכזית ממנו. אבל על החמץ אינו חוזר לביתו לשורפו, אלא אם כן יש בו בכביצה.

גמרא:

שנינו במשנתנו: ההולך לאכול סעודת אירוסין בבית חמיו, אם יכול לחזור ולבער ולחזור למצותו, יחזור ויבער. ואם לאו, מבטלו בלבו.

ורמינהו מהא דתניא: ההולך לאכול סעודת אירוסין בבית חמיו, או לשבות שביתת הרשות, ונזכר שיש לו חמץ בביתו — יחזור לביתו מיד כדי לבער. ואפילו אם לא יספיק לחזור לסעודה.

ואילו במתניתין תנן שההולך לאכול סעודת אירוסין בבית חמיו אינו חוזר אם אין לו שהות לעשות את שניהם, אלא "מבטלו בלבו".

אמר רבי יוחנן: לא קשיא.